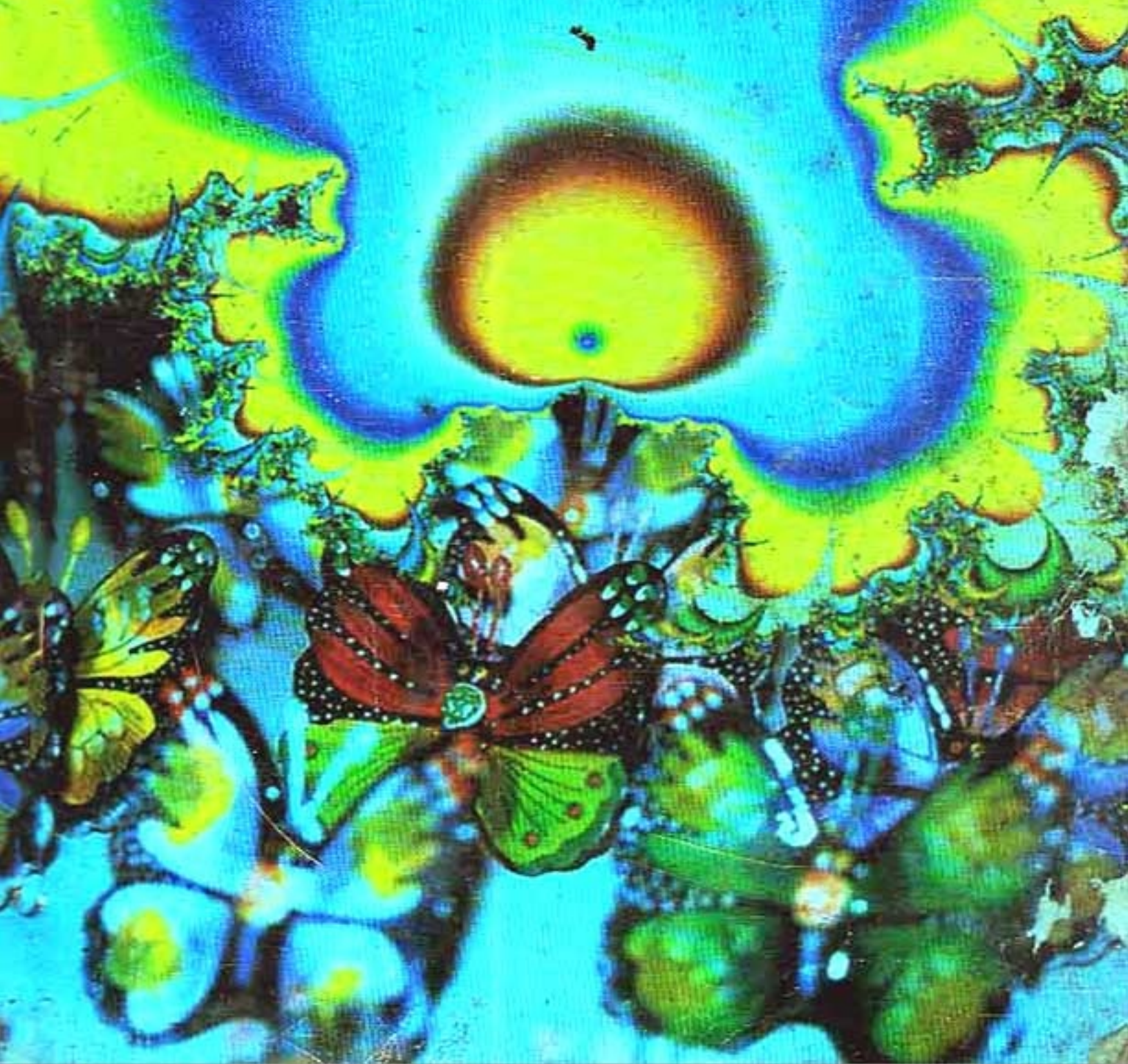

ဆုကျေးဇူးတင်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
မာနဝတ်ချက်

မာနစုတ်ချက်

ကိုယ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ဘဝဟာ ...

လှပတဲ့ပန်းချီကား တစ်ချပ်ဆိုရင် ...

အဲဒီပန်းချီကားဟာ ...

မာနစုတ်ချက်တွေကြောင့်သာ ...

သက်ဝင်ပြည့်စုံခဲ့တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်ဖျော့ဖျော့မှာ ကော်ဖီဆိုင်လေးက အခါတိုင်းလိုပဲ
ငြိမ်းချမ်းပြီး ချစ်စရာ ကောင်းနေပါသည်။

ဆောင်းဘောက်စ် အငယ်စားလေးမှ တိုးတိုးငြိမ်ငြိမ် ထွက်ပေါ်နေသော
မြူးဇစ်သံလေးက လုံးဝမဆူညံ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေး။

နားထောင်ကောင်းရုံလေး အေးမြဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ပါ။

ကော်ဖီအမျိုးအစား စုံလင်လှသော ဤဆိုင်လေးသို့ ချစ်သူကို မကြာခဏ
လိုက်ပို့ရင်း ပိုင်ည ရောက်ဖြစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူတိုင်ကိုယ်ကမူ ကော်ဖီအကြိုက်ကြီး မဟုတ်လှပါ။

ကော်ဖီကို တကယ်တမ်း စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်သူက ပန်းရွှေကြာပါ။

သည်လိုညချမ်းလေးမှာ ပန်းရွှေကြာနှင့် အတူတူ ထိုင်ခဲ့ဖူးသော ဒီဆိုင်ကို
သူဘာကြောင့် ရောက်လာမိခဲ့သလဲ။

စာအုပ်မျိုးစုံ အစီအရီတင်ထားသော နှစ်ထပ်တွန်းလှည့်လေးက သူနှင့် မ
နီးမဝေးမှာ ရှိပေမယ့် ဘာစာအုပ်ကိုမှ ဆွဲယူမကြည့်မိအောင် ပိုင်ည စိတ်

တွေ လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

ခုတလောမှာ သီချင်းလည်း အေးအေးဆေးဆေး နားမထောင်ဖြစ်။
စာအုပ်လည်း မဖတ်ဖြစ်။ တကယ်ကို ဘာဆိုဘာမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်အောင်
ဖြစ်နေမိတာ။

မင်း ရက်စက်တယ် ရွှေကြာရယ်။

နှလုံးသားမှာ ခံစားရလွန်း၍ နာကျင်ဆွေးနင့်နေသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း မျက်ရည်ဝိုင်းချင်သည်။

ကော်ဖီခွက်ကို ချကာ ခပ်ငေါင်ငေါင်ငေးမော နေမိသည်။

ရှေ့ဆက်ရမယ့် ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ... သူမသေချာ။

ရင်ခုန်သာယာခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေ အကုန်လုံးကို ရွှေကြာ သူ
ထံမှ မညှာမတာ ဆောင်ယူ သွားခဲ့ပြီ။

လစ်ဟာဟာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ရင်မှာဘာမှမရှိတော့ သလိုပဲ ထင်မိသည်။

ဘဝရဲ့ ရှင်သန်မှုတွေ စွမ်းအားတွေကို ရွှေကြာပေးခဲ့တာမှန်း ပိုင်ည ခုမှ
သဘောပေါက်သည်။

ရွှေကြာအနားမှာ မရှိသောအခါ သူ့ဘဝဟာ စိုပြေမှု ကင်းမဲ့သွားရသည်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် သူတို့စုံတွဲလေးကို လူတကာ ငေးကြည့်သဘောကျ
ကြတာ။

အရင်မြင့်မြင့်နှင့် ပြေပြစ်သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျောပြင်တစ်ခုလုံး
ဆံပင်ရှည်ရှည် တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းကာ ရွှေကြာခြေလှမ်းတိုင်းမှာ ထုံဆံနွယ်တို့
က ပိုးသားမျှင်များလို ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ ကခုန်သွားတတ်တာမို့
လမ်းလျှောက်ရုံနှင့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖန်တီးနိုင်သော ချစ်သူလေးကို သူ
ဘယ်လို မေ့ရမလဲ။

ရွှေကြာ အသားအရေက ဖြူဖွေးနေရုံမက ရွှေရောင်မွေးညင်းနုနုလေးတို့
ပင် ယှက်သန်း နေတာ။

နဖူးထက်က ကကြီးပုံ ဆံပင်လေးနှင့် ဆန်းကြယ်သော မျက်နှာသွယ်
သွယ်လေးကို ပိုင်ည အာရုံထဲ ဖျောက်မရ။

ကိုယ်တို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ ... ရွှေကြာရယ် ...။

ဒါတွေအားလုံး မင်းတကယ်မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား။

ချစ်သူသက်တမ်း နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်ဆိုတာ သံယောဇဉ် ခိုင်မာဖို့
အတွက် အချိန်မနည်းလှ ပါဘူးကွာ။

မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက် ပြတ်သား ရက်စက်နိုင်တာလဲ။

ဘာကြောင့် ချက်ချင်းကြီး ဥပေက္ခာပြုနိုင်ရတာလဲ။

သက်ပြင်းတချချနှင့် ခေါင်းရမ်းမိမလို ရှိပြီးမှ ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှာပဲ ဆိုတာ
သတိဝင်သည်။

ပိုင်ည စိတ်တွေက အဝေးကို လွင့်မျောနေသည်။

အနီးအနားက စားပွဲတွေကိုလည်း သူ သေချာ မကြည့်မိ။

သူ့နှလုံးသားက ရွှေကြာ့ကိုသာ ပြင်းပြင်းပြပြ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေ
မိသည်။

မကြာသေးသောအချိန် ကာလတစ်ခုကပင် ရွှေကြာနှင့်အတူ ဒီဆိုင်လေး
မှာ အကြာကြီး ထိုင်ခဲ့ဖူးသေးတာပဲ။

ထိုစဉ်တုန်းက သူ့နားကပ်နေသော ရွှေကြာပခုံးစွန်းလေးကို ဖက်ကာ
ကြည့်နူးစွာ ရယ်ခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရသည်။

အခုတော့ ထိုကြည့်နူးမှုတွေ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်မှန်း မသိ။ ဆိတ်သုဉ်း
ကုန်လေပြီ။

မူသော နွဲ့သော ချိုချိုအီအီစကားသံလေးတို့ ပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်ခဲ့ပြီ။
ရွှေကြာရဲ့ စကားသံတိုးတိုးဖွဖွလေးက အလွန်နားထောင်ကောင်းတာမို့
နားထဲ စွဲကျန်ရစ် ခဲ့ကာ ကိုယ်မှားသလား။

အခုထက်ထိ ချစ်နေ၊ လွမ်းနေမိတာ ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိသလား။
မင်းပဲပြောပါ ... မင်းပဲ ပြောစမ်းပါ။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်ပြီး မေးလိုက်ချင်သည်။
မေးချင်တဲ့ မေးခွန်းများစွာက သူ့နှလုံးသားကို နှိပ်စက်မောပန်းစေသည်။
ပိုပြီး ဆိုးရွားစေတာကတော့ ပိုင်ညက ဒီလိုလွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေချိန်မှာ
ရွှေကြာကတော့ ချစ်သူအသစ်နှင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေလောက်သည်။

ချစ်သူ အဟောင်းဘက် တစ်ချက်ကလေးမှပင် ပြန်မကြည့်ခဲ့ပါ။
ဪ ... တကယ်တော့ သူက ချစ်သူအဟောင်းပင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

တစ်ခဏလေးမှာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ ရွှေကြာ။

သူ့ကို ဘယ်အချိန်ကများ လက်တွဲဖြုတ် ချန်ရစ်ခဲ့ဖူး စိတ်ကူးကြံစည်သလဲ
သူမသိလိုက်ပါ။

ပိုင်ညကတော့ မင်းအပေါ် အဖြူစင်ဆုံး အရိုးသားဆုံး ချစ်ခဲ့ပါတယ်။

ကိုယ်လိုလူမှာ ဘာမှ မက်မောစရာ မရှိဘူးဆိုရင်တောင် သန့်စင်မွန်မြတ်
တဲ့ အချစ်ကိုတော့ မင်းမစော်ကား သင့်ပါဘူး ရွှေကြာရယ်။

တန်ဖိုးမထားမှန်း သိလည်းပဲ ရင်ထဲက အချစ်က ပြောင်းလဲမသွားတာ
ထူးဆန်းသည်။

အသည်းထဲ အူထဲမှာ တလှိုက်လှိုက်နှင့် ရွှေကြာအပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်တွေ
က ရှိနေဆဲပါပဲ။

ဒီအချစ်တွေကို ဘယ်မှာများ သွားရောက် လွင့်ပစ်လိုက်ရမလဲ။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ရွှေကြာရယ် ...။

ကိုယ် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တရားမျှတမှု ရှိရဲ့လား ပြန်စဉ်းစား ကြည့်သင့် ပါတယ်။

ကိုယ့်အသည်းကို အစိမ်းသက်သက် ခွဲခဲ့သူကိုမှ ဘာကြောင့် အရူးအမူး တမ်းတမိတာလဲ။

သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်လည်း ဖြစ်လာသည်။

အရှုံးတစ်ခုကို ခေါင်းငုံ့ခံယူလိုက်ရမလား။

ဒါမှမဟုတ် ဘာလုပ်ရမလဲ။

တခြားတစ်ယောက်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရွေးချယ်သွားတဲ့ ချစ်သူကို ကိုယ်ဘယ်လို တုံ့ပြန်ရပါ့မလဲ။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ပိုင်ညရင်မှာ အမုန်းတွေ မရှိတာပဲ။ ဒေါသဖြစ်ပေမယ့် နာကြည်း ပေမယ့် မုန်းလို့ကဖြင့် မရပါချေ။

ပြီးတော့ ... စိတ်နာခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေက ရှိနေသေးသည်။

ပြင်းပြသော စွဲလမ်းစိတ်တို့ကို သူ ဘယ်လိုမှ မချိုးနှိမ်နိုင်ခဲ့။

သူနံဘေးမှာ ရွှေကြာရှိနေသလို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေမိဆဲ။

စိတ်ထဲက စကားတွေ ခါတိုင်းလို တတွတ်တွတ် ပြောချင်နေမိဆဲ။

ဘာမဆို တိုင်ပင်အကြံဉာဏ် ယူနေကျမို့ အခုလည်း အရင်လိုပဲ ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ရွှေကြာက သူ့အပေါ်ခံစားနားလည် မျှဝေပေးနိုင်မှာတဲ့လား။

တကယ်တော့ အရင်က ချစ်ဖူးခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာအားလုံးဟာ တစ်
နေရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီမို့ သူမဘက်က ပြန်လှည့်ကြည့်မှာ မဟုတ်တော့ပါ။

ကိုယ် မင်းအပေါ် ဘာချွတ်ယွင်းခဲ့သလဲ။ ဘာလိုအပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာတွေများ
အမှတ်မထင် မှားယွင်းခဲ့ဖူးသလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ မမှားခဲ့ပဲ သူမ
က ဘာကြောင့် စွန့်ခွာရက်စက်ခဲ့သလဲ။

နောက်မှ ပေါ်လာတဲ့ နေရှင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့်လား ...။

တောက် ... အဲဒီလူကို မျက်စိရှေ့မြင်ရရင် သွားပြီး ဆွဲမထိုးဘူးလို့ မပြော
နိုင်။

မကျေနပ်မှုတွေက ရင်ထဲမှာ တောက်လောင် ဆူဝေနေသည်။

ရွှေကြာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးဖို့ ဖြစ်လာရတာ ဒီကောင့်ကြောင့် ...။

သူသည် တစ်ဖက်သူထံ အပြစ်အားလုံး သွားပုံချမိပြန်သည်။ အမှန်တော့
ရွှေကြာကိုယ်တိုင် သစ္စာမဲ့သွားတာပါ။

ပိုင်ညသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လျှော့ကာ ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ပြင်ဆင်နေမိသည်။

လောကကြီးမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်နေရတာ
ချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးလေ။

မဆုံစည်းခဲ့ကြတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း အများကြီးပဲ ရှိမှာပါ။

သက်ပြင်းတချချနှင့် ပိုင်ညဖြေသိမ့်နေမိသည်။

သူ့စိတ်က နဂိုနေ အေးချမ်းသူမို့ ပြဿနာလည်း မဖြစ်ချင်။

ရွှေကြာနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ရတုန်း အချိန်ကလည်း စိတ်ဆိုး ရန်ဖြစ်တာမျိုး
မရှိခဲ့။

ရွှေကြာ စိတ်ကောက်လျှင်ပင် သူတစ်ဦးနှင့် အလျှော့ပေး ချောမော
လိုက်စမြဲပါ။

ပိုင်ညက ပြေလည်ငြိမ်းချမ်း လိုသူသာ ဖြစ်သည်။

ကိုယ် အနိုင်ရမှရယ်လို့ လောဘကြီးသူ မဟုတ်။

ဒီလို အလျော့ပေး အလိုလိုက်ခဲ့သူမို့လည်း ရွှေကြာက ကိုယ့်အချစ်ကို တန်ဖိုးမထား။ စော်ကား ရက်စက်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပိုင်ညသည် ရှည်လျားသော အတွေးများကို ရပ်တန့်ကာ အေးစက်နေသော ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့ သောက်လိုက်သည်။ ခါးသက်သော အရသာက လျှာမှာ စွဲသွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လျက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့စားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။

ဆံနွယ်တွေက ဖွာဖွာချန်ချန်နှင့် မျက်နှာမှာတော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား လိမ်းခြယ်မထား။

ရှုပ်အင်္ကျီပုံစံ အင်္ကျီဖြူလေးနှင့် စကတ် အဖြူပွင့်လေးကို ဝတ်ထားသည်။

လက်ထဲမှာ ကားသော့ဖြစ်ဟန်တူသော သော့ချိတ်လေးတစ်ခုကို လှည့်ပတ်ဆော့ကစားရင်း သူ့ဘက်ကိုပင် မျက်ခုံးရှုံ့ရှုံ့နှင့် တစ်ချက်ကြည့်သွားသေးသည်။

သို့သော် ပိုင်ညကို ဂရုတစိုက်မြင်ပုံ မပေါ်။ သာမန်ကာ လျှံကာ ဝေ့ဝဲကြည့်သွားခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သည်။

သူနံဘေးက စားပွဲအလွတ်မှာပဲ သွားထိုင်သည်။

ပြီးတော့ (Blue Mountain) ဘလူးမောင်းတိန်း ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာ သောက်၏။

သူမ မျက်နှာထားကို ကြည့်ရသည်မှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျမရှိသည့်အပြင် တင်းမာအေးစက်နေသည် ဟု ထင်မိသည်။

လူပုံစံလေးက အသားဖြူဖြူ သေးသေးသွယ်သွယ်နှင့် နှုတ်ခမ်းချွန်လေး
ကို ပိုင်ဆိုင်သည်။

ဪ ... တော်ရုံ မိန်းကလေးဟာ ရွှေကြော့အလှကို မမီတာ အမှန်ပဲလေ
ဟု ပိုင်ည တွေးမိပြန်သည်။

မိန်းကလေးများစွာ ယှဉ်ရပ်နေပါစေဦး ရွှေကြာရဲ့ အလှအပမျိုးက ထင်း
ခနဲ မြင်သာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုယ့်ကိုလည်း လှတာမက်တယ်ပဲ ပြောပြော ရွှေကြော့လို လှတာလေးပဲ
လိုချင်ပါသည်။

တော်ရုံတန်ရုံ သာမန်ရုပ်ရည်မျိုးကို ပိုင်ညနှလုံးသားက မလှုပ်ရှားတော့
တာဟာလည်း ချစ်သူလှလှလေးကို တွဲခွင့်ရခဲ့ဖူးလို့များလား မသိတော့ပါ။

ပိုင်ညက ခပ်တင်းတင်း ဟန်ပန်လေးဆီမှ အကြည့်လွဲကာ ကော်ဖီ
လက်ကျန်ကို ဆက်သောက်သည်။

ပြီးလျှင် သူ စီးကရက်သောက်ချင် မိသေး၏။

သို့သော် ဆိုင်တွင်းမှာ စီးကရက်သောက်ခွင့်မရှိတာမို့ သူကြာကြာ ဆက်
ထိုင်ဖို့ စိတ်မကူး တော့။

ပိုက်ဆံရှင်းပြီးတော့ သူ မတ်တတ်ရပ်တော့မည့်အချိန်မှာ မထင်မှတ်
သော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု စတင်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

သီးသန့်ခန်းလေးထဲက လက်ချင်းချိတ်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ထွက်လာ
တဲ့ စုံတွဲကို မြင်တော့ ပိုင်ည ကိုယ်ကြီး မတ်သွားရကာ အံ့အားတသင့်
ကြက်သေသေသွား၏။

ဪ ... သူတို့လည်း ဒီဆိုင်မှာပဲ ရှိနေကြတာကိုး။

ကိုယ်က လွမ်းဆွတ်လို့ လာထိုင်မိချိန်မှာ ရွှေကြာက သူ့လူအသစ်နှင့် ဒီကို

ပဲ လာသတဲ့လား။

ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်ရသလားကွာ။

ရွှေကြာက ပိုင်ညကိုမြင်တော့ မျက်နှာလေး တစ်ချက်ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းလိုပင် ဘာမှမဖြစ်သယောင် ဆောင်ကာ ခပ်အေးအေးပင် အကြည့်လွှဲ လိုက်လေသည်။

ပိုင်ည နှလုံးသားတွေက ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားသလို ခံစားရသည်။

အသက်ရှူဖို့ မေ့နေသလိုပင်။

ပြီးမှ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် လက်သီးဆုပ်လိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ သူ့နှံဘေးစားပွဲက ကောင်မလေးက ဗြုန်းဆို ထရပ်ပြီး မထီမဲ့မြင်သော အပြုံးနှင့် ရှေ့တိုးကာ -

"ဪ... ဦးနေရှင်တို့ပါလား၊ ကော်ဖီလာသောက်တယ် ထင်တယ်"

သူမရဲ့ စကားသံမှာ သရော်တော်တော်နှင့် ရိုးရိုးသားသား နှုတ်ဆက်ပုံမရ။

ပိုင်ညလည်း အငေးသားကြည့်နေမိသည်။

နေရှင်ဆိုသော လူက ထိုကောင်မလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှေ့ဆက်လို့ ဆိုင်ပြင်ထွက်သွား၏။

"တောက်"

ကောင်မလေးထံက တောက်ခတ်သံတစ်ချက် ပေါ်လာပြီးနောက် စားပွဲပေါ်က ကားသော့ကို အသံမြည်အောင် ဒေါသတကြီး ကောက်ယူလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ခွာမြင့်ဖိနပ်စီးထားသော ခြေသံပြင်းပြင်းတို့ဖြင့် ရွှေကြာတို့ စုံတွဲ

နောက်က လိုက်သွားလေသည်။

ဘာကိုမှန်း မသိ၊ ပိုင်ည စိတ်ပူသွားသည်။

သူလည်း ကမန်းကတန်းပင် မှန်တံခါးချပ်ရဲ့ အပြင်ဘက်ကို ရောက်လာမိသည်။

"ဒီမှာ ... ဦးနေရှင် ... ခဏနေဦး"

နေရှင်က ရွှေကြာဘက် ကြည့်သည်။

ရွှေကြာက ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးနှင့်ပြီမို့ သူလည်း ခပ်မြန်မြန်ပဲ မောင်းသူနေရာ ဝင်ထိုင် လိုက်၏။

သူ့နာမည်ကို ခေါ်သံကြားပေမယ့် မကြားသလိုပင် ဟန်မပျက်။

မပြောနိုင်ဘူးလေ။

သူ့ကို ကောင်မလေးက လူကြားထဲ ပြဿနာမရှာဘူးလို့ အာမ မခံနိုင်။

ဒီကောင်မလေးဟာ စိတ်ဆိုးပြီဆိုရင် မျက်စိထဲ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ ကျားသစ်မလေး အလား ထင်ရတဲ့ ဥစ္စာ။

ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြကာ စက်နှိုးပြီး၊ ကားကိုဝေါခနဲ ထွက်လာမိသည်။

"မောင်"

ရွှေကြာက စိုးရိမ်မကင်းသံလေးနှင့် ခေါ်သည်။

"မောင် ... အဲဒီတစ်ယောက် လိုက်လာရင်ရော"

"မသိဘူးကွာ ... မောင် သူနဲ့ စကားမပြောချင်တော့ဘူး၊ ပြဿနာပဲ"

အရင်ကောင်မလေးက ဖုန်းတစ်လွှဲလွှဲဆက်ပြီး စကားပြောခွင့် တောင်းထားပေမယ့် နေရှင်က ထိုအခွင့်အရေးကို မပေးနိုင်တော့ပါ။

ပြတ်ပြီပဲ ... ဘာပြောစရာ လိုသလဲ။

နေရှင့်ဘက်က စတင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ဒါကို မကျေနပ်ဘူးဆိုတာတော့ ဘာမှမတတ်နိုင်။

ကိုယ်က ခုအချိန်မှာ ပန်းရွှေကြာကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုတာကို ရွှေကြာနှင့်တွေ့မှပဲ ကြုံဖူးခံစားဖူးသလို ကိုယ့်ဘာသာ ထင်မိသည်။

နေရှင်က ဘက်မှန်ထဲမှ ကြည့်သည်။

စူပါဆလွန်း အဖြူလေးက သူ့နောက်ကို ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး လိုက်လာ ပြီ ... ကြည့်စမ်း ...။

မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် နေရှင် လန့်တော့လန့်သွားသည်။

ကြယ်ဖြူဟာ လူကလေးသေးပေမယ့် စိတ်ကြီးသည်။

မိုက်ရူးရဲ့ မဆန်ဘူးလို့ မပြောနိုင်။

"မောင်က ... သူနှုတ်ဆက်တာကို ပြန်ပြောလိုက်ရင် ပြီးရော"

"ဘယ်က နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ၊ အဲဒါ ချဲလင်းလုပ်မယ့်ရုပ်ကွ၊ ကျွတ် ... သွား ပတ်သက် မိတာကိုက မှားပါတယ်"

နောက်က လိုက်လာပုံရသဖြင့် ရွှေကြာလည်း အံ့သြနေမိကာ စိတ်လည်း ရှုပ်သွားရင်း ...

"ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးကွာ၊ အောက်တန်းကျတယ်"

မကျေနပ် ရေရွတ်မိ၏။

အခုမှပဲ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ရန်မလုပ်တတ်သော ပိုင်ညရဲ့ တည်ငြိမ်မှု ကိုလည်း လေးစားသွားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ ပိုင်ညလည်း ရွှေကြာကို ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိပါတယ်။

သို့သော် သူ ခွင့်မလွှတ်ရော ကိုယ်ကဘာများ တတ်နိုင်သလဲ။

သူ့သဘောနှင့် သူပေါ့။

ရွှေကြာတို့ကတော့ လူ့ဘဝရတုန်း ခဏ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ချစ်
မှာပဲ။

နေရှင်က အိမ်ထောင်ရှိနေတာမှ မဟုတ်တာ။

ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးတာလေး တစ်ခုပဲဥစ္စာ။

မဆန်းလှပါဘူး နော်။

အဲဒီ မိန်းကလေးကသာ မောင့်အပေါ် မပြတ်နိုင်ဘဲ အဖြစ်သည်းနေတာ။

ကြယ်ဖြူသည် နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိရင်း ကားကို တရကြမ်းမောင်း
လာသည်။

စိတ်နာတယ်၊ ရှက်တယ်၊ ဒင်းကို အသေသတ်ပစ်ချင်မိသည်။

ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ အကြောင်းမဲ့ ဖြတ်လိုက်တယ်။

သူစိမ်းတွေ ဖြစ်သွားတယ်။

အပြင်က ကြည့်တော့ ဒါဟာ ပြစ်မှုလည်း မမြောက်ပါဘူး။ ဆန်းလည်း မ
ဆန်းလှပါဘူး။

သို့ပေမယ့် ကြည်ဖြူကိုတော့ သူဟာ အနုနည်းနှင့် ညှင်းပန်းသတ်ပစ် ခဲ့
တာပဲပေါ့။ နှလုံးသားကို တစ်စစီ ကြေမွအောင် နာကျင်အောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ
ပေါ့။

နှလုံးသား တစ်ခုလုံး နာကျင်ကြေမွသွားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ
မှာ ပျော်ရွှင် တက်ကြွမှုဆိုတာ ရှိဦးမှာလား။

ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မ တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ရမှ ကျေနပ်မယ်

နေရှင်။

ကြယ်ဖြူကို သာမန်ကောင်မလေး ဆိုပြီး ရှင်လျှော့မတွက်လိုက်ပါနဲ့။

ကိုယ့်ကို တစ်ချက်လာရိုက်ရင် နှစ်ချက်ပြန်ရိုက်ပြီး တုံ့ပြန်တတ်တယ်၊ သိလား။ ကြယ်ဖြူသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကြယ်ဖြူကားရှေ့ကို ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အလစ်ဝင်လာခဲ့သည်။

တမင်မျက်ခြည်ပြတ်အောင် လုပ်နေသလားတောင် ထင်ရ၏။

ရှေ့ကနေ ကန့်လန့်ကန့်လန့်နှင့် မဖယ်ပေးတော့ပေ။ ရှေ့ကနေ ပေါ်တင်နှောင့်ယှက်နေသည်။

"ကျွတ် ... ဘာလုပ်နေတာလဲ"

စိတ်တိုတိုနှင့် စတီယာရင်ကို လက်နှင့် ပုတ်မိ၏။

တမင်လုပ်နေတာ ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားခဲ့တဲ့ အချိန်မှာ ရှေ့က နေရှင်တို့ကားက မျက်ခြည်ပြတ်သွားသည်။

တရားခံက ဒီဆိုင်ကယ်ပဲ။

ဒေါသတွေ အကုန်လုံး ဆိုင်ကယ်ငှုပ်ဆီ စုပြုံကျရောက်သွား၏။ မီးပွိုင့်ကိုပင် ကျော်လာခဲ့ပြီ။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်က အရပ်မြင့်မြင့် လူကလည်း ဒါကို သိပုံပင်။

ရှေ့မှာလမ်းချိုးကွေ့လေးလည်း ရောက်လာရော၊ ထိုလမ်းထဲ အသာကလေး ချိုးကွေ့သွားတော့သည်။

ကြယ်ဖြူလည်း ဒင်းကို ရန်တွေ့ချင်လှသဖြင့် ဆိုင်ကယ်နောက်က လိုက်ကွေ့လာမိသည်။

တွေ့ရောပေါ့ကွာ။